

Ferðin um bláu gongustjørnuna

Í dag prenta vit brot úr nýggju bókini »Ferðin um bláu gongustjørnuna« eftir sjófaran Duritu Holm av Sandi

Mánadagin kemur bókini »Ferðin um bláu gongustjørnuna« út á forlagnum Freyja. Vit prenta kapitilín Niue og brot úr kapitilinum Kongarikið Tonga. 21 ára gomul legði Durita til havis við seglbátinum Salka Valka, og hon sigldi í trý ár kring knöttin. Hetta er søgan um sigling, fjarskotin lond, kærleika og at gerast mamma á leiðini.

Niue
Kósín var sett á Niue, ein lítill oyggj millum Rarotonga og Kongarikið Tonga. Tað vóru gott 600 fjórðingar at sigla. Lotta var tíværri ikki longur umborð, hon skuldi heim aftur til sitt starv innan heilivágsíðnaðin.

Lotta hevði verið við okkum í góðar seks vikur, hon hevði arbeitt so nógv yvirtíð tað seinasta árið, at spara tíð saman. Vanliga hevði hon bara fimm vikur frí í eitt heilt ár.

Tá ið Lotta greiddi mær frá hesum, vildi eg í fyrstani ikki trúgva henni, eg helt ikki at tað kundi bera til, bara at hava fimm vikur frí í eitt heilt ár. At eg visti so lítið um, hvussu arbeiðsmarknaðurin virkaði, var eisini eitt sindur ræðandi at staðfesta.

Hetta hevði stóra ávirkan á meg, eg hugsaði nógv um tað og dugdi ikki at ímynda mær ein slíkan lívshátt. Nær skuldi einstaklingurin í eini slíkari skipan, hava tíð til frælsi og menning uttan fyri tað vinnuliga. Hvussu lagaði eitt slíkt lív seg, har bara fimm vikur árliga vóru tókar til sín sjálvs?

Eg helt tankan vera ræðandi og syndarligan og dugdi væl at skilja, hví so nógv vanlig fólk eru so strongd og óeydnusom –

ei undur í at fólk nýta so nógv orku til grenj og ónøgd.

Tey fyrstu trý samdøgurini gekk alt væl, góður vindur og skútan fleyg av stað, men so brast óveður á, ættin var vestan, vindurin yldi og østi sjógvin upp, samstundis sum regnið oysti niður – einki stuttligt.

Vit sigldu so tætt at vandinum, sum Salka megnaði, men spakuliga gekk, tí sjógvur og vindur vóru ímóti, og vit høvdu fult rebaði segl. Enn verri gekk, tá bæði fokka og mesanurin skrednaðu allan vegin tvørturum og máttu takast niður. Eg takkaði mær sjálvari fyri, at eg hevði keypt nýtt stórsegel, annars veit eg ikki, hvussu vit nakrantíð vóru komin vegin fram.

Tað var 17. august, og óveðrið hevði leikað í tvey samdøgur. Hjalmar og eg høvdu vakt saman. Eg bannaði og blótaði inn á veðrið, vit sigldu langt av kós, og alt var vátt, ikki ein turr koyggja var umborð og lítið og einki turt klædnaplagg heldur. Í afturkúttini fossaði sjógvur inn gjøgnum bakborðs kúgveygjað, sum ikki kundi latast nóg væl aftur.

Hjalmar hevði føðingardag dagin eftir. Eg segði við hann, at um veðrið ikki batnaði dagin eftir á hansara føðingardegi, so var eingin ivi um, at hann hevði ábyrgðina av veðrinum, at óveðrið var Veðurgudanna revsing fyri hansara ringa atburð í farna ári. Eg lovaði, at um sama veður var á føðingardegnum, so var ikki annað at gera, enn at ofra hann til havsins Gudar, so vit kundu fáa skipið og restina av manningin trygt í havn.

Føðingardagurin kom, Hjalmar skuldi ofrast, veðrið leikaði enn hart á. Tað var við tungum hjarta, eg bant eitt

Durita Holm hevur siglt heimshovini, dugir at umvæla ein motor og annað umborð á skipi, og veit, at sigling og ferðing altíð fara at vera partur av hennara lívi

turriklaði um eygu hansara, gjørdi hann til reiðar til havsins djúpu øði, eg helt hóast alt, at Hjalmar var ein fittur drongur.

Bráðliga vóru ógilig róp og skrál á afturdekknum, fiskur var á línuni, men ikki nakar vanligur fiskur, rópt varð eftir hjálp, tí tungt var at draga. Eg mátti sleppa Hjalmar, fiskin skuldu vit hava, og øll máttu draga, tí hart stóð á.

Spennningurin var stórur, hvat var hetta fyri eitt villdjór, ið var so ringt at basa. Hálvur tími gekk áðrenn vit útlúgvaði sóu skuggan av djórinum í kjalarvorrinum. Tá hoyrdust gleðisróp blandað við ræðslu og óvissu – ein hávur – varð rópt.

Hávur var tað, og hann var bæði stórur og sterkur, tað tók enn ein hálvan tíma, áðrenn vit fingur hann heilt inn at hekkuni á Sólku. Oðjórið var ræðuligt á at líta, hávurin mundi vera um tveir metrar langur og gapaði ógíligt. Tær hvössu tenninar lýstu ímóti okkum í allari síni andstygð. Okkurt mátti gerast, vit høvdu nú tikið ein tunnan enda runt um sporlið, men vit

kundu ikki undir nokrum umstøðum taka hann innanbörða, meðan hann glepsaði soleiðis við tí sterka kjaftinum. Heini avgjordi, at hann tordi at fara niður við einum knívi og royna at skera hann á háls. Tað var ikki lætt, tí kom hondin fyri kjaftin, so var hon hávafoði, men tað eydnaðið honum tó eftir nakrar royndir. Blóðið fossaði og litaði tann skúmandi hvíta kjalarvorrin reyðan. Jonhard skuldi júst leggja ein sterkari enda um sporlið á hávinum, tá ið tað velduga líkamið bráðliga spenti seg eina ferð í deyðadráttinum. Øll trý bondini sum vit høvdu á honum slitnaðu, hann svam burtur við blóðinum fossandi úr sær. Vit stóðu nipin og vónbrotin og fingur næstan ikki orðið upp av harmi yvir missin av hesum stórslygna fongi, men glaðir hava hinir hávarnir helst verið fyri hendan, av Heina, væl særða háv.

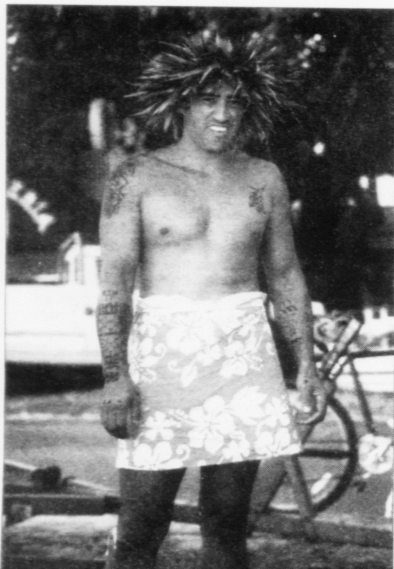
Vit lósu í bókini um hávar, at tað var ein *white tip ocean shark*, sum er ein av teimum vandamiklastu í heiminum, ikki

at blanda saman við *white tip reef shark*, sum er nóg minni og rættuliga vandaleysur.

Vit høvdu dystast við hávin í meira enn tveir tímar, og tekin vóru til at vindurin minkaði. Eg hugsaði, at Gudararnir kanska vóru nøgdir við hávaofrið og avgjordi at sleppa Hjalmar hesaferð.

Heilt fyri ongum vóru vit tó ikki yvir missin av hávinum. Lønina fingur vit dagin eftir, tá ið ein stórur *bonito* tunfiskur var á húknum. Vit fingur tveir heilt einastandandi góðar máltíðir burtúr tí bulmíkla fiskinum. Vit vóru øll samd um, at tað var besti fiskur, vit nakrantíð høvdu smakkað.

Á Niue er bara ein vík, har til ber at liggja fyri akkeri, men tað er ikki nokur væl vard vík, og har ber bara til at liggja, á eysturætt og landsynningi. Eg hevði stúrt fyri, at tað als ikki fór at bera til at steðga á Niue, men tá ið veðrið batnaði eftir trimum samdögum við óveðri, skifti ættin eisini so líðandi til eystan, og tann 20. august um morgunin tóku vit endiliga eina

Í Polynesia